Süda kurwaks, silmad üle,
Läksiwad mull ärdusest:
Wanal aastal, kas ep ole,
Jumal aitnud mardusest?
Wanal aastal tegi Tema
Mulle üpris palju head;
Oh, et süda, minu oma,
Paluks andeks omad wead!

Issand, Sa ka patust kuuled,
Kui ta palwetab Su ees;
Nääd mu süda ja mu huuled
Hüidwad: „Aita Ristimees!“
Selle kalli mõtte juures,
Läksin kapi kallale,
Seal mu karbikesest, suures,
On uus aasta-sulane.

Sellest nägin kohe ka,
Millest jutlus täna on:
Just sell pääwal nime Ta
Sai mu Jeesus, minu õnn.
Waimu silmil selle peale,
Waatsin üle Eestimaa,
Südist hüidsin, tõstsin hääle:
„Elagu mu isamaa!“

Ja ka sulle, Eestirahwas,
Õnne tulgu Siionist!
Wooruses sa ole wahwas,
Siis saad õnne, igawest!
Ka uuel aastal ole nüüd
Kindel ikka selle sees,
Et kõik meite patu süüd
Kandis kallis Ristimees.

Wõrdlemine Jumala ja inimeste tegudest.

Austatud lugejad! Ma olen natukese katset teinud Jumala tegusid inimeste omadega wõrrelda. Et aga ju wana-sõna ütleb: „Hobune komistab nelja jala peal, saadik siis inimene mitte oma kahe peal;“ seepärast palun siis ennast wabandada, kui see mitte õiete korda ei ole läinud. Waim on küll walmis, aga liha on nõder ja milla ehk milles wõib siis iialgi surelik enese tegusid Jumala omadega wõrrelda. Kuidas wõib liiwatera ja maakera teineteisega wõrrelda — ükskinda selles, et nad ümarguse wõitu keha moodu on. Ja et ka särane

Eesti-maa rahwa Kalender 1891, lk. 25